

udtalelse. I denne Programudtalelse har den højtærede Statsminister erklæret det for Regeringens politiske Hovedformaal at søge at genskabe et sundt og konkurrencedygtigt dansk Erhvervsliv. Skal dette Maal søges virkeliggjort, maa det give sig Udslag i Lovgivningsreformer, ikke blot paa det finanspolitiske og socialpolitiske Omraade, som er de eneste Omraader, den højtærede Regering hidtil har taget op, men ogsaa paa det erhvervs- og skattepolitiske Omraade. Paa disse Omraader har den højtærede Regering endnu ikke gjort Mine til i Gerning at føre Reformen frem.

Med Hensyn til den erhvervspolitiske Side forekommer det mig, at selv liberale Politikere, hvis de ikke er urimeligt haardkogte, maatte kunne billige det Synspunkt, som hævdes baade fra konservativ og fra socialdemokratisk Side, at det i en økonomisk Krisesituation som den, vi staar i nu, maa være Statsmagtens Opgave at søge at værne baade den danske Bedriftsleder og den danske Arbejder mod de skaanselsløse Angreb, der paaføres dem paa unfair Vis af en udenlandsk Industri, som er i Stand til at hytte sig selv bag høje Toldmure.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel forklarede forleden Aften klart og tydeligt det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, hvad man fra konservativ Side forstod ved Dumping, idet han bl. a. henviste til en international Definition af dette Begreb. Jeg erindrer godt den paagældende Definition: den har staaet anført i „Berlingske Tidende“ — det ærede Medlem Hr. Pürschel og jeg læser „Berlingske Tidende“ omhyggeligere end det ærede Medlem Hr. Dahlgaard. Men i øvrigt betvivler jeg, at man som konservativ Partileders er i Stand til paa virkelig saglig indgaaende Vis at følge det Arbejde, der baade paa Folkeforbundets økonomiske Konferencer og i det internationale Handelskammer udføres paa forskellige erhvervspolitiske Omraader.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti lod ikke Tvivl tilbage overfor den radikale Ordfører om, hvorledes han forstod Begrebet: Dumping, men samtidig erklærede det ærede Medlem sig tilfreds med, at den højtærede Handelsminister udtalte, at Spørgsmaalet om, hvad der var unfair Konkurrence som Følge af Dumping kunde man jo undersøge nærmere i det paagældende Rigsdagsudvalg. Det var alt, hvad man fra konservativ Side forlangte. Jeg forstaar ikke, hvorledes den ærede Ordfører for det konservative Parti kan give en klar Redegørelse for, hvad han forstaar ved Dumping, og hvad der skal foretages

imod en saadan udenlandsk Dumping, og samtidig erklære sig tilfreds med, at det i et kommende Rigsdagsudvalg skal undersøges, hvad der skal forstaaes ved Dumping. Det gaar over min Forstand; men jeg har været Vidne til saa mange erhvervspolitiske Debatter i 1922 og 1923 — ja vi har i Grunden haft kronisk Erhvervskrise i dette Land fra 1920 til 1927 — mellem Konservative og Venstre, hvor det Gang paa Gang har vist sig, at det var de konservative Synsmaader, der trak det korteste Straa, saa det skulde heller ikke undre mig, om det skulde blive Tilfældet nu.

Men i hvert Fald, hvad der paa det erhvervspolitiske Omraade med Hensyn til Kriseværnsforanstaltninger kan gøres, og hvad der fra konservativ Side, naar der kun tales sagligt om Tingene, er Enighed om, at der bør gøres, er der ingen Tvivl om. Og i den Henseende har det socialdemokratiske Parti Stilling glædet mig, men den har i øvrigt ikke undret mig, for efter de Udtalelser, som Gang paa Gang faldt i Kriseaarene 1922 og 1923, var det kun rimeligt at vente, at det socialdemokratiske Parti vilde stille sig, som det nu har gjort. Jeg ved godt, at dets Holdning i 1926 havde en noget anden Tendens, end den synes at have nu, men jeg er ikke i Tvivl om, at det ikke skyldtes Ønsker indenfor Socialdemokratiets Vælgerkorps. Hvad Arbejderne har ønsket paa dette Punkt, har der ikke været Tvivl om i 1926, lige saa lidt som der er det nu. Nej, Grunden var rene og skære parlamentarisk-taktiske Hensyn til det Parti, af hvilket den daværende socialdemokratiske Regering til det sidste haabede at kunne regne med parlamentarisk Støtte, idet den søgte at tilrettelægge sin Politik saaledes, at denne Støtte blev sikret. Disse Forsøg viste sig forgæves og mislykkedes mere og mere for hver Maaaned, der gik af Aaret 1926, indtil det afgørende Brud kom i Efteraaret 1926. Det er mit Haab — og jeg vil i den Henseende slutte mig til de Ord, der faldt fra det ærede konservative Medlem Hr. Korsgaard, da vi forleden drøftede de konservative Kriseforslag —, at man fra konservativ Side maa have Lov til at regne med Støtte fra Socialdemokratiets Side, og at man ikke vil forsmaa en saadan Støtte, hvis den bliver ydet velvilligt og redeligt.

Paa det skattepolitiske Omraade har den højtærede Regering heller ikke vist i Gerning, at den ønskede at reformere, og dog forekommer det mig, at det for at genskabe et sundt og konkurrencedygtigt dansk Erhvervsliv er lige saa bydende nødvendigt